

at det har været ganske umuligt for os, hvis vi ikke vilde omgaa Loven og dens Forudsætninger, at give Adgang til Territoriet deroppe. Det ærede Medlem maa jo vide, at der i Loven om Grønlands Styrelse fra i Fjor er en udtrykkelig Bestemmelse om, at i alle saadanne Spørgsmaal, som her er Tale om, skal de grønlandske Landsraad høres, inden vi kan give os til at dispensere. Og de grønlandske Landsraad er blevet hørt; og de har udtalt sig med den største Bestemthed imod, at Territoriet aabnes for Danske, endsige for fremmede. Hvis jeg havde handlet anderledes, end jeg har gjort, vilde jeg have handlet decideret imod Loven og være gaaet imod de af den grønlandske Befolkning valgte Repræsentanter. Jeg kan ikke tro, at det skulde være det konservative Folkepartis udtalte Ønske, at noget saadant skulde finde Sted. Jeg kan ikke tro det efter den Stilling, det konservative Folkeparti indtog, da Talen var om Overenskomst med Norge med Hensyn til Østgrønland; thi dér bebrejdede man Regeringen paa det stærkeste, at man ikke i dette Spørgsmaal, der tangerede Udenrigspolitikken, spurgte Landsraadene (*Hendriksen*: Det var noget helt andet!). Nej, det var ikke noget helt andet, medmindre man fuldkommen vil tilsidesætte Grønlandernes Medbestemmelsesret om det, som angaar deres vitalste Interesser. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad Landsraadene har udtalt. Landsraadet for Sydgrønland har udtalt: „Hvad Landsraadets principielle Syn paa de Forhold, der berøres af den her rejste Sag, angaar, da maa Landsraadet udtale, at man i Princippet ikke mener for Tiden at kunne gaa med til en hel eller delvis almindelig Aabning af Landet for danske eller fremmede Statsborgere, idet de for Tiden under Udvikling værende Erhvervsgrene, f. Eks. Faareavl, Fiskeri m. v., i hvilke der er nedlagt et stort Arbejde, og som har en stor kommende Betydning for Grønland, efter Landsraadets Formening indtil videre i Princippet bør være forbeholdt Landets egne Børn.“ Endnu skarpere udtaler Nordgrønlands Landsraad sig, idet de siger: „Samtlige Medlemmer udtalte, at de nærer nogen Betænkelighed ved at give Tilladelse til, at en Station oprettes i Land, men da det er Færing, altsaa danske Statsborgere, der andrager derom, vil de dog gaa med til det, idet de indtrængende anmoder Ministeriet om at stille følgende Bestemmelser“ En af disse Bestemmelser er, at der under ingen Omstændigheder maa gives Adgang til at fiske paa Soterritoriet. Jeg maa udtale overfor det

ærede Medlem, at jeg har ikke — det vil jeg hævde — paa nogen Maade vist Uvillie overfor et Forsøg paa at fiske paa Bankerne ved Grønland; men jeg har følt mig forpligtet til at værne den grønlandske Befolknings vitalste Interesser. Der lever henved 13 000 Mennesker paa Vestkysten af Grønland, og det er ganske givet, som Erhvervsforholdene nu en Gang former sig deroppe, at Fiskeriet mere og mere bliver det, som Befolkningen deroppe maa ty til for overhovedet at kunne leve, i det det gamle Erhverv, Sælhundefangsten, skrumper ind Aar for Aar; og saafremt Forholdet skulde blive dette, at Fiskeriet ikke skulde kunne yde det fornødne Underhold, vilde det ikke være muligt for den grønlandske Befolkning at leve, i alt Fald ikke paa nogenlunde rimelige Vilkaar. Jeg kan dog ikke tro, det skulde være det ærede Medlems Opfattelse, at vi skulde sætte os i et Modsetningsforhold til Grønlanderne og derved skabe os selv saadanne Vanskeligheder; at vi maaske før eller senere bittert kommer til at fortryde det.

Hvad de færøske Fiskeres Stilling angaar, forstaar jeg fuldt ud de Vanskeligheder, de har at kæmpe med, og jeg vil gøre, hvad jeg formaar, uden at træde den grønlandske Befolkning for nær, for at hjælpe dem til Rette med deres Fiskeri oppe i de grønlandske Farvande. Jeg har allerede udtalt, at jeg vil stille mig imødekommende overfor Ønsket om, at de kan udlægge Depotskibe deroppe, og jeg glæder mig over, at det ærede Medlem Hr. Samuelsen har forstaaet, hvilken Betydning det kan have for den færøske Befolkning.

Hvad de færøske Fiskeres Stilling i øvrigt angaar, maa jeg for min Del i Overensstemmelse med den Opfattelse, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har gjort gældende, sige, at den færøske Fisker er fattig og har en meget ringe Aarsfortjeneste ved et Erhverv, der er baade farefuldt og besværligt, men jeg tror ikke, alle Forhold taget i Betragtning, at det er muligt at ændre væsentligt ved den færøske Fiskers Stilling, medmindre den Form, hvorunder hans Erhverv nu drives, totalt ændres. Formelt kan man nok hævde, at Fiskerne paa Færøerne er frie Folk, om man vil: frie erhvervsdrivende, men reelt er de afhængige af nogle Redere, der udruster de Skibe, de skal fiske paa, det kan man sige efter alle de samstemmende Udtalelser, man i den sidste Tid har hørt om deres Forhold. Nu paastaar man, at alene Kapitalmangel paa Færøerne er Aarsag til, at man er henvist til at bruge et forældet